

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALİŞAN OPUZ

Öldürmekle Canlar Tükenmez

ALİŞAN OPUZ

**ÖLDÜRMEKLE
CANLAR
TÜKENMEZ**

Direnış Şiirleri

Birinci Baskı: Haziran 1994
Alişan OPUZ

Kapak Tasarım : Düzgün Opuz
Dizgi-Baskı : Aydınlar Matbaacılık Ltd. Şti.
Tel : (0-212) 552 86 14-15 İstanbul

Yazışma Adresi:
Atatürk Mh. Yemen Sk. No: 3 İkitelli / İSTANBUL

Önsöz

12 Eylül askeri darbesinden bu yana, 82 Anayasası ile de pekiştirilmiş olarak haydutluğa resmi kıyafet giydirmiştir. Faşist Terör, devlet eliyle doğrudan sürdürülmektedir. Tabii ki sadece bununla sınırlı kalındığı ve kalınacağı söylenemez. Egemen sınıfların 80 öncesinin onları tüketen dersleriyle çeşitli hesaplar, ön hazırlıklar yaptıklarını görmekteyiz. Dinci gericiliğin çeşitli düzey ve biçimlerde potansiyel ve kirli bir saldırı gücü örgütlendirilmesi (Gorazde de sözde kimyasal bomba kullanılışı bahane edilerek taksimde güç gösterisi yapılmasına devletin suskun kalması gibi) teritoryal savunma, fabrika ve işyerlerinde oluşturulan güvenlik birimleri, üniversitelerdeki sivil faşizm, muhbir ağı vb. Buna korucu sistemide en çarpıcı örnektir. Bunlar halk hareketindeki yükselişe, iç savaş yönünde evrilmesine karşı, karşı devrim cephesinin hazırlıkları niteliğindedir.

İşte Türkiye'de Sosyalist düşünceye karşı güçlenen gericiliğin yolunu kesmek için, bütün devrimci, demokrat ve yurtsever insanların Birleşik Sosyalist Enternasyonalizme davet ediyoruz.

Yazarda, bu amaca hizmet ettiği için verdiği mücadelenin çok yararlı olacağına inanıyorum

Düzgün Opuz

DÜŞÜNCELERİM

"Bozuk düzende sağlam çark bulunmaz. Bu düzeni baştan sona değiştirmenin yolunu bulmalıyız. Yoldaşların çağrısına uyup birleşmeli, bu halkın hakkını almalıyız."

DER PİR SULTAN ABDAL

Herşeyi kavramış, devrimci bir misyon üstlenmiş ve bu misyonundan dolayı asılmış olan PİR SULTAN ABDAL şenliklerin de, yazar AZİZ NESİN'in bir konuşmasını bahane ederek saldırıya geçen kana şusamış molla kafalı yobazlar 2 Temmuz 1993'de içlerinde gazeteci yazar, araştırmacı, sanatçı ve halk ozanından oluşan 37 değerli aydınımızı Sivas'ta katlettiler.

Bu ne iltir, nede son olacak tarih boyunca süregelmış katliamların. Daha birçok kez dininden, dilinden, kültüründen, ırkından ve düşüncesinden ötürü bu tür katliamlar olacak kanaatindeyim.

Peki neden? Ya da kimler tarafından? acaba sadece Mollalar'mı var bu tür mezhep çatışmalarının arkasında? tarih acaba daha kaç kez tekerrür edecek katledilişleri, onurlulardan yana.

Bir çoğunuz bilirsiniz. R.P. ne zaman oy potansiyelini

arttırırsa burjuvazi hemen düzen tartışmalarının ön plana çıkmasını köstekler çomaklar durur. Sanki RP. kendi düzenine dahil değilmiş gibi oysa bilinen gerçekler vardır ki T.C.'nin bütün düzen partileri kol koladırlar. R.P.'de bunlardan birisidir. Hatta düzenin has partisidir. Çünkü, R.P.'nin M.S.P'nin bir devamı olduğunu, yenilikçi ve çağdaş olmadığını, aksine 12 Mart darbesinden sonra devrimci muhalefeti sınırlamaya dönük tampon bir güç olarak Emperyalizm tarafından örgütlendiği bilinmektedir. Bugün ise sadece tampon bir güç değil, hemen hemen her platformda M.H.P. ile ortak olarak faşizim tarafından devrimci muhalefete karşı bir saldırı gücü haline getirilmiştir. Buda birçok katliamı beraberinde getirdi. Görülüyorki katliamlar ne söylendiği gibi devrimci güçler tarafından nede direkt olarak Molla kafalılar tarafından gerçekleştirilen, düzenin anlattığı kadar basit olaylar değildir. Görülüyorki bıçak sırtında düzen insanı insana kırdırarak bir etnik temizleme operasyonu içerisinde.

12 Eylül askeri darbesinden sonra çıkarılmış olan 82 Anayasasında her türlü gericiliğe dolandırıcılığa, haytudluğa ve devlet terörüne resmi giysi giydirilmiştir. Terör faşist devlet eliyle yapılmaktadır. Sivas'ta bunun bir örneğidir. Devletin örgütlediği kitlelerin gerçekleştirdiği cinayetleri daha sonra basit bir konuşma yüzünden çıktığını söyleyerek nedenli aşağılık, sorumsuz birer insan olduklarında sevgili devlet büyükle-
rimiz göstermişlerdir. Bu tür hareketler devlet'ten ayrı kitleler tarafından değil, bizzat devlet tarafından yapılan, halk hareketindeki yükselişe karşı, karşıdevrim cephesinin kurulması hazırlıklarından ibarettir. Sonsuza kadarda devam edecektir. Ama bıçak sırtında düzenin ömrünü gözönüne alırsak bu işin sonuna yaklaştığımızı anlıyoruz. işte bu yüzden hükümetler

(D.Y.P-S.H.P. Koalisyonunda dahil) gücünün yetmediğini hissederek, hem kendi görüş ve güçlerini yaymak hemde bu yobazları kullanarak bir saldırı ve savunma duvarı kurma girişimleri içindedirler.

D.Y.P - S.H.P. Koalisyon hükümeti döneminde gerçekleştirilen, Sivas toplu katliamın hemen ardından birçok defa yetkili ağızlar, televizyondan ve boyalı basından demeçler fırlatarak "Bunun bir mezhep çatışması olmadığını ve suçluların yasalar çerçevesinde suçlarının cezasını çekeceklerini" beyan-ı arz ettiler. Sadece dönemin İç İşleri Bakanı, yetkili bakanlığa iki gün önce getirildiğini bahane ederek olaydan yana olmamaya özen gösterdi. Birde Türkiye'de bakanlıkların sahiplerinin her iki ayda bir değiştiğini düşünerek, bütün olayların sorumluları ortalıkta dolaşır dururlar.

Sivas olayının üzerinden uzun bir dönem geçmesine rağmen, hiçbir suçlu cezasını çekmedi. Halen suçları dahi tespit edilemedi. Bu o insanları gerçekten suçlu değilermiş imajı yaratılmak istendiği içindir. Yani düzenin bir oyunudur. Polisin kendi görüntülediği kayıtlarda dahi suçlular açıkça görülüyor. R.P'li Belediye Başkanı Temel Karamallaoğlu'nun başını çektiği bir guruptur. Bu gurup basın kuruluşlarından da gösterildi. Suç üstü görüntülendi. Peki niçin uğraşılıyor? Niçin bir an önce halkın huzurunda bu yobazların cezası verilmiyor? Bunun nedenide bir kaç ay oyalınıp öfkeleri dindirmek, olayları unutturduktan sonra eğitilmiş bu katilleri tekrar halkın arasına salmak olduğudur. Yani olaylara göz yumuluyor, hatta tekrarlanması için gaye sarfediliyor. Aksinden sözedilseydi 2 Temmuz günü Devlet Sivas'ta polisini, askerini ve bütün güvenlik kuvvetlerini kullanırdı. Zorda olsa bu olay engellenebilirdi. Yine incelediğimiz kadıyla katliam polis-dinci yobaz

birliği içerisinde gerçekleştiriliyor.

Hükümet bir çok suçlu hakkında töreranslı davranıyor. Bunlardan biride Sivas katliamını yöneten Temel Karamolaoğlu'dur. Birçok kez mecliste birçok milletvekili ve bir takım kişi-ler hakkında hainlik ibaresi kullanılıyor. Peki aynı ibare R.P'li T.Karamolaoğlu için niçin kullanılmıyor? Ya da aynı ibare olay-da açık teşviki görülen emniyet görevlileri için neden kullanılmıyor? Niçin 37 mahsum insan rahatça katledilebiliyor? Niçin mi? Çünkü, olayı gerçekleştirenler sadece maşadır. Asıl katiller olaya adeta resmi izin ıkaranlardır. Bu kişiler şu anda meclis çatısı altında siyasi dokunulmazlık maskesi takmuşlardır.

Sivas olayından bir kaç gün önce otelin önüne tamiratta kullanmak için tuğlalar konuyor. Yine aynı günlerde Konya, Yozgat, Kayseri ve Elazığ gibi Milliyetçi, şeriati kesimden kitleler halinde insanlar Sivas'a naklediliyor. Yani katliam hazırlığı yapılıyor. Peki bu ne derece aşağılıktır ki bu olayın faturası Aziz Nesin'e çıkarılıyor. Ayrıca belitmek istiyorum. Madımak otelinin bazı duvarlarından kan izleri vardı. Buda gösteriyorki ölenler sadece yangınla değil, bir kısımda vurularak öldürölmüştür. Bunuda birçok resmi gazetede ve televizyonda Madımak oteli yöneticileri ve personeli doğruladı. Üstelik bu kan izleri hakkında hiç bir araştırma yapılmamış, üstelik duvardan o izleri silme gereği duyulmuş, adeta biz yaptık, buyrun işte kanıtı der gibiler.

Bu ne derece soğuk kanlılıktır. Niçin bir araştırma yapılmaz bu konuda? açıktır. Çünkü devlet bunun şeriat yanlıları-nın gerçekleştirdiğini, engelleme olanağının olmadığını söyledi durdu. Yine hep 'o şarkı. En doyurucu açıklamanın bile içi boş bir kaç kelimeden ibaret olduğunu her gün duyuyoruz, galiba

daha çok kezde duyacağız

Devletin bu kadar taviz verdiği, örgütlenmesine bu denli rahatça izin verdiği insanların örgütlenme şekillerinden bir çoğumuzun bilgisi vardır. Bu tür örgütlenmeler devletin izniyle yapılmaktadır. Resmi dernek kurabilme hakkına sahiptirler. Bu dernekler: Bizim Ocak, Ülkü Ocağı, Nizam-ı alem gibi derneklerdir. Faaliyetleri tamamen yasadışı ve insan güvenliği için tehlikeli olduğu halde her köşe başında bu türden derneklerle karşılaşırız. Başınıda Alparslan Türkeş çekmektedir. Hani şu ikidebir "bize bırakın bahara temizleyelim" şarkısını söyleyen sayın Türkeş. Bizim oralarda bir deyim vardır "kutko kiron boro Çımı werdı santkı vecina" (yağ yiyen köpeğin gözünün önünde ben çıkar.)

Bu çetelerin gerçekleştirdiği gerçekleştirdiği cinayetleri çoğaltabiliriz.

Tarih 24 Ocak 1993 Bu tarihte Uğur Mumcu Ankara'daki evinin önünde katledildi. Faili halen meçhul. Aslında bilinmekte ancak açıklanmamakta. Hemen belirtmek istiyorum. ölümler kötüdür. Kimsenin başına gelsin istemem. Ancak sonuçlarını değerlendirmek düşüncesindeyim. Uğur Mumcu cinayetini incelediğimizde çok değişik çilişkilerle karşılaşıyorum. Şöyleki;

Devletin legalitesini pek aşmamış tam bir düzen kalemsörüydü: Bir kemalist'ti Atatürk'ün ilkelerine bağlı, laiklik ve Cumhuriyetin bir savunucusuydu. Onun yazılarını okuyanlar bilirlerki Uğur Mumcu düzen tarafından öne çıkarılmış Atatürk'cü ruhu canlandırmak için maşa olarak kullanılmıştır. Böyle bir insanın failinin bulunmak istememesi düzenin bir yarasıdır. Aynı zamanda cinayeti, gördüm diyenler hakkında iftira davalarının açılması bu yaranın ancak onursuzluğa

dönüştüğüyle ifade edilebilir.

Biz biliyoruz ki Uğur Mumcu'nun katlediliş sebebi Kema-
list ruhun canlandırılmak istenmesidir. Ancak bu kadar basit
bir sebep için insanları katletmek kadar adilik niçin yapılsın
niçin insanlar öldürülerek bir takım düşüncelere güç katılsın.

Ayrıca katledilişini gerçekleştiren kesimleri gözönüne aldı-
ğımızda çelişkilerin arttığını görüyorum. Çünkü İran yanlısı
İslami Örgüt tarafından katledildiği bilinmekte. Buda gösteri-
yorki burjuvazi hem Atatürkçülüğü hemde şeriatı güçlendir-
mek çabası içerisinde. Böylece yeni bir düzen oluşturulmaya
çalışılıyor. Bu olayın açıklığa kavuşturulmak istenmemesinin
sebebidir, devletin bu cinayet şebekeleriyle olan bağının ortaya
çıkartılmamasıdır. Bu bağ o kadar genişteki açıklandığı taktirde
bugüne kadar inkar yoluna gidilen hizbullahla devletin bağlı
olduğu ortaya çıkacaktır. Kemalizmin çoktan sona erdiği devle-
tin Atatürk'ü çoktan ortadan kaldırdığı anlaşılabacaktır.

Ancak halk Uğur Mumcu'nun cinayetinin altındaki gerçek-
leri kısa sürede anlamıştır. Hemen ardından yapılan gösteri
yürüyüşlerinde ve eylemlerinde açık tavrını koymuştur.
Mumcu'nun çalıştığı gazetenin traji 80 bini geçmezken 300 bine
yakın bir kitle "Türkiye, İran olmayacak" sloganı ile sokakları
inletti. Buda gösteriyorki halk artık her fırsatta sokağa dökülüp
düzeni protesto ediyor.

Son yıllarda burjuvazi gürültüyü artırarak kendine yeni bir
yüz bulmaya çalışıyor. Şeffaflaşmak, demokratikleşmek faili
meçhul cinayetleri bitirmek ve ekonomiyi düzeltmek gibi vaat-
lerde bulunuyor ve kendilerine "insan hakları ve demokrasinin
savunucusu ve barışın koruyucusu" gibi sıfatlar yakıştırıyor.
Ancak ne doğası değişiyor faşizmin, nede gerici saldırgan

karakteri sadece yeni bir makyaj yapıp, yüzüne boya çekti. Bu maske kısa sürede bozuldu. Şimdi tekrar makyaj tazeleyerek yüzlerine yeni

maskeler çekeceklerdir.

Son günlerde ülkenin bir askeri darbeye doğru yaklaştığını savunanlar oldu. Ancak bu geç kalınmış açıklamadır. Şayet ülke halen 12 Eylül kararlarıyla yönetiliyor ve M.G.K'nun emirleri harfi harfiyen yerine getiriliyor. Yani halen askeriya yönetiyor. Bu açıktır. Tabi durum böyle olunca katliamlara daha fazla yol açıyor. Nice insanlar rahatça katledilebiliyor. Turan Dursun, Musa Anter, Bahriye Üçok, Çetin Emeç ve Güney Doğuda faili meçhul yaklaşık ikibin kişi. Bunlar düzenin çıkmazda olduğunu gösteriyor. Bu tür katliamlarla düzenin engelleri kaldırma hareketi devam edecektir.

Ben bütün halkı uyarıyorum!

Kendi çıkarları için din, dil kültür ve benzeri özel liklerimizi bu tür kişilere kullandırmamamızı ve bu tür oyunlara karşı uyanık olmamızı tefsiriye ediyorum. Ayrıca devrimci güçlerede zarar vermek isteniliyor.

Bu oyunlara alet olmayalım

Devrimci Yoldaşlar,

Yolumuz Barış İçin Sevaşmaksa,

Sloganımız,

"Bütün Halklar Kardeşir"

"Yaşasın Halkların kardeşliği" olmalı

Alişan Opuz

TARİH 38'Dİ DERSİM'DE

Tarih 38'di Dersim'de
Yok edilişin hemen öncesi
Munzurun kıyısına çadır
kurulmuş.

Artık kan akıyor,
Munzurun billur suları.
Çocuklar oyun oynayamıyor,
çamurunda.
Köylüler ölüme gidercesine
gidiyorlar,
Çocuklarını son bir kucaklayarak.
Demir almak günüdür,
Bütün Dersim için.
Zaman çoktan gelmiş,
Ölüman yamacına.

Saatler sessizce vuruyorlar.
son tiktaklarını.
Tarih 38'di Dersim'de
İşte tam böyle bir zamanda
Çıktılar zulüm için kurdukları çadırlardan.
Ardından sakallar yolundu,
tırnaklar çekildi,
İlk perdesi tamam, katlimamın.
Tarih 38'di Dersim'de
Halk tedirgin bir av gibi
Munzur'un şırıltısı ardında
ayak sesleri arıyor.
Hainler!..
Önce mermilerini sürdüler,
Tüfeklerinin numlularına.
Binlerce kurşun aynı anda patladı.
Parçalandı, Munzur'un ta bağı.
Sevdalar tükendi.
Her yanda savaşmaktan,
yorulmuş insanlar.
Hasat zamanı,
Ekinler çoktan yanmış, Sahipsizlikten.

Cenazeler yaralı bir kuş misali
Yatıyor toprakta.
Leş kargalar parçalamış,
Küçük çocukların bedenlerini.
Tarih 38'den sonra.
Dersim'de kimse kalmamış.
Tamamlamış dönmüşler,
Cani ruhlular görevini.

MUSA ANTER'E

Katledilişinin 2. yılında Musa Anter'i
saygıyla anıyor, katillerini lanetliyoruz.

Beynini çalıştırıp,
Kalemmini kullandın diye
Sana düşman oldular.
Korkularından da çekip silahı
Üç beş günlük ömrünü aldılar.
Yok ettiklerini sanıp, rahatladılar.

Evlatlarını unuturlar.
Öfkesi yığılmış,
Kini birikmiş,
Haykırmaya hazır bekleyen evlatlarını.
Onlar evlatlarını yok edemeyecekler.
Bizlerin gücü karşısında yok olacaklar.
APE MUSA

DEMEK ÖYLE HA

Demek bütün ölümler
Yalan ha
Demek bütün yıkımlar
Yalan
Görev gereğiydi sadece
Ya da
Eyvah... Eyvah...
Yanlışlıkla oldu ha

Demek onca baskın
Demek onca sürgün
Birer düş ha
Demek o dosyalar
Demek'o fişler
Birer dalgınlıktı

Bak hepsine idam verildi.
Kalanlara baskın
Kalanlara sürgün
Sana dokunan varmı?

Bir türlü unutamuyorsun
Sürücünün toy olduğunu
Demek gidemeyeceğini sandığın
Yerlere kadar gidebiliyorlarmış ha.

Demek
Gün herkes gibi
Güle oynaya gün edilebiliyormuş.

Şimdide bir çığı bile
Kalmadı diyormuşsun
O ateşten ha
Bunu böyle yorumluyorsun
Bütün duvarlar yasaksız
Bütün yelkenler fora
Zan ediyorsun ha

KIZILIRMAK

**Yaşamın adı
Direnmek olarak kazındı bedenlerine.
Onurlu olmanın bedeli ise ölümdür,
Numluların ucunda.**

**Analar.
Ağıtlar yakarlar dağlara doğru.
Oğulları için.
Kızları için.
Dağlardaki ölümün sessizliğini
Alkışlı sesi bozar kurşunların.**

**Burası:
Ne Dersim'dir,
Ne Nurhak.
Burası Metris'te değil,
Ali Boğazsa hiç değil.**

**Burası Kızıldere.
Kan akar köpük köpük
Dağlardan ovalara, şehirlere.
Taşır onca canı coşkulu sesiyle**

KIZILIRMAK

AMAN DURMAYALIM

iki insan var
Biri ben
20'sinde bir isyancı

Biride derya gülü
Sevimgül yoldaş

Son günlerimiz
aman durmayalım
Son günlerimiz
aman kurşunlar
Kar yerine aksın damarlarımızda.

**Ne soğukluk kalsın
Binlerce anada
Binlerce babada
Ne yüreklerinde kor
Binlerce kardeşte
Binlerce bacıda**

**Hep bu son günün
Özlemiyle dolalım
Aman durmayalım.**

NİHAT TOPUZ'A

**Devrimci yoldaş
Nihat TOPUZ 'un anısına...**

**Adı Nihat Topuz
Mücadelesi ruh dolu bir genç
Yaşı 24
Bütün arkadaşları tutuklu.
Ama o arkadaşlarını kurtarmak için
Almanya'dan kalkıp
Munzur dağlarına gelmiş.
Mücadeleyle,
Savaşla,
Arkadaşlarını kurtarmak için.**

Nihat Topuz,
Duyarlı bir insan
Ama duyarlı olduğu için
Birgün dağlarda bombalandılar.
Ve canice katledildiler
İki arkadaşıyla birlikte.
Sonra kanlar içindeki
Çıplak bedenlerinin fotoğraflarını gazetelerde
"Terörist" diye teşhir ettiler.

SIRDAŞIM

Daha dün dolaşırdık
Kolkola seninle,
Munzur'un zirvelerinde.
Güneş doğmadan alır mevzerimizi
Yorgun bedenimizle
Sallana sallana
Kaçardık dar ağacının ürpertisinden.
Anadolunun Dersim'ine
Seyit Rıza'nın yurdunun
Kekik kokan köylerine.

Şimdi duydum kurşunlamışlar alnından
Sevdanın doruğundayken koparmışlar dalından
Anarşiye uydu
Terörist oldu diyorlarmış,
Bunu, sana ilk bakışta anlamışlar.
Smokin giymemişsin
Pantolonun ütüsüzmüş,
Gömleğin yırtıkmiş,
Saç ve başın darmadağan
Birde bunlar yetmezmiş gibi
Özgürlük istemişsin

**Ey can yoldaşım kan kardeşim
Kanının her damlası vatana aktı
Boşa değil
Az sonra toprak bağrını açacak sana
Bundan böyle uğruna savaştığın
Can verdiğin topraklar döşegin
Gökyüzü yorganın olacak.**

**Mavzerini düşünme
Mezarına diktim
Ve yemin ettim sonsuza değin
Koruyacağıma
Ne mutlu sana ki yoldaşım
Öldüğün halde
Binlerce milyonlarca yüreklerdesin.**

LİSELİ

**Bir düşün daha dündü,
Yeni çıkmış bıyığınla,
Anlına dökülmüş dalgalı saçın.
Lisedesin.
Üstelik tekel 2000 değil
Birincidesin.
Elinde defterlerin
Henüz tiner gibi uçucu kederlerin.
Bir düşün.**

Okul yoluna tespih gibi dizilmiş günlerin
O senmisin.
Görüşmeyeli ne değişmişsin.
Daha bir of bile çekmemişsin.
Nede karşıki dağların,
Yıkılmışlığını katmışsın yüreğine.
Daha gencecik düşlerin kolundasın.
Katıra benzetmeden kendini
Önce sıfır km BMV sanıyorsun.
Hayat zordur. Terletir oğul.
Ama sen daha oraya gelmemişsin.
Lisedesin.

**Herkes trajedinin, komedinin, yetmezliğin
Cefasını çekerken,
Sen lisenin kapısında çarmıha gerilmiş,
Mahsum günlerdeki adam dağilsin.
Sadece liselisin.**

**Ve birgün oturduğunda sırana
Üzerinde çizgili bir kağıda yazılmış
Yazılı kağıdı gibi bir mektup bulursun.
San saçlı sevgilinden
Okulun en güzel kızından.**

**Sen artık sadece devrimci değilsin.
Hemde aşktan hem devrimden vazgeçemezsin.**

Daha tüketmeden sevgini
Bir bakarsın yüklüce bir başlıkla vermişler
17'sinde.
Otuz beşine geldiğini fark edemeden
Okul yoluna dizili günlerinde gider,
Sarı saçlı sevgilinde.
Sen artık liseli değilsin
Kendin yargırsın kendini
Demir parmaklıklar ardında.

SEVDALANMAK YOK ARTIK

Sevdalanmak yok artık bu diyarda
Kurşunlara yenik düştü.
Bütün insanlar namludan fırlatırcasına
Söktü attı yüreğinden.

Onu en son, çobanlar gördük diyorlar.
Sürülerin dizilişinde, düzeninde,
Kardeşliğinde görmüşler.

Köylü kadınları görmemiş
Oysa daha dündü sevdalandıkları,
Sonrada uçsuz çayırlarda,
Aşığıyla doyasıya yaşadıkları.
Nasıl da unutmuşlar.
Nasıl da unutmak zorunda kalmışlar.

Sonra hapisten idam mahkumu
Gördüğünü söylüyor.
İşkenceye götürüldüğünde
Tezgahın üzerindeymiş.
Elektrik koltuğunda binlerce voltajla
Şoka karışmış.

Madenciler gördük diyorlar.
Zindana indiğimizde, karanlığa bürünmüştü.
Ama grizuyla patlamış.

Şimdilerde dağdaymış,
Cemo'ların, Reşo'ların, Dilan'ların
Türkülerinde,
Marşlarında.
Şehitlerin ağıtlarındaymış.

Birgün dönecekmiş diye duydum.
Şimşeklerle düşecekmiş.
Apansız.
Bütün yerleri saracakmış.
Herkes, her yer sevdalanacakmış.
Sevdalanacakmışız.

HÜCRE

Bir Temmuz günü tutuklanmışım.
Sote yerlerde uyuklamışım.
Bir gecede iki kez dayak yemişim.
Kabadayılığı, falakayı görmüşüm.
İşkencede haykıranları duymuşum.
Üç gece, üç gündüz aç susuz kalmışım.
Ve inanırmısın
Daha beterini yaşamışım.

Hücremde kol gezen,
Farelerle arkadaş olmuşum.
Gün ışığını bile fark etmemişim.
Saatime bakıp durmuşum.
Her yirmidört saatte,
Duvara bir çizik atmışım.
Ve en sonunda, hasaplamışım.
Tam 16 gün hücrede kalmışım.

ZOR GERÇEK

Kabul etmiyorlar haklı olduğumuzu
Oysa kendilerini göklere çıkarıyorlar
Ata, ata
Biz insanları eşit görürüz diyorlar
Herkesi tanır, kabul ederiz diyorlar.
Peki varlığından şüphe edilmeyeni
Bizi, niçin yok sayıyorlar?
Bizim kültürümüze niçin.

Dinimize
niçin ,
Dilimize
niçin
Saygı göstermiyorlar.

Aslında cevabı çok basit.
Bütün bunlara doğru diyemiyorlar
Çünkü:
Onlar bizden,
Kültürümüzden,
Ve onurlu oluşumuzdan korkuyorlar.

ERKEN MAHŞER

Uzun yolları çarıklarla yürüyenler.
Atla, katırla büyüyenler
onları koşturarak tanıyanlar.
Müziği yaşlı bir gramafonla dinleyenler.
Size sesleniyorum.
Kuşanın öfkenizi
Giyin çarıklarınızı.
Gidiyoruz.

Atalar çağırıyor.
Erken mahşere gidiyoruz.
Hesap sormağa
Bizim geldiğimiz yollardan geçmeyenlere
Hasap soracağız.
Çalışarak kazandığımızı
Kendi malıymış gibi harcayanlara
Hesap soracağız.
Ve güçlü bir tokat
Atacağız.
O insanlıktan mahrum
Korkaklara.

RÜYALARDA TECAVÜZ

Caniler gösteriyor kendini bir bir
İnsanları toplu halde vuruyorlar.
Umarsızca.
Kimseler dur demiyor,
Yukarılardan.

Onlar cezasını, mahşerde
Görecekler deniliyor.
Boşuna bu beklentileri.
Kalmaz.
Bu dünyada işlemiş suçun cezası
Bu dünyada verilir.

Haydi uyanın yoldaşlar.
Hadi uyanın...
Çok az kaldı.
Uyandığınızda kuşanırsanız öfkenizi
Biter.

Ama böyle durursanız.
Uyanamazsınız.
Kabuslarınızda bitmez.
Uyurken,
Belkide rüya görürken
Sizi de kallesçe vururlar.

NEREYE GİDİYORSUN

Bırakıp bunca insanı bir Ağustas akşamı.
Bir elveda demeden nereye gidiyorsun?
Daha bu sabah gülüşürdük seninle
Acımadan niçin yaslara boğuyorsun.

Bak kardeşin ağlıyor seni yoksun görünce
Babana bir şeyler oldu "oğlun öldü" denince
Anneni gören olmamış seni öldü bilince.
Sevdanı yaşamadan nereye gidiyorsun.

**Demek sen de göçüyorsun bu kutsal diyardan
Annen, baban, yoldaşların bakarlarken ardından.
Bir panzer çığlığının ardından
Bırakıp mavzerini nereye gidiyorsun.**

**Fetvayı veren "baba"dır o güçlüdür deme
Gayretini bırakma biz yeneriz onu gene.
Seni bunca çok gönülden sevene
Bir elveda demeden nereye gidiyorsun.**

DEVİRİM NEFERLERİ

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüsyin İnan
Ölmedi ölmeyecek.

Oılar üç devrim neferiydi.
İstanbul'dan yaydılar, yaktıkları meşalenin.
Aydınlığını Türkiye'ye
Önceleri kimse umursamazdı onları.
Nasıl olsa pes diyecekler,
Diye avunurlarken
Yaktıkları ateş körüklendi.
Kor alevler sardı ta bağrını toprağın
Soğuk sular serpildi yüreklerine
Gittikçe büyüdü alevler,
Tohumlar, çiçek açtı.

Üç kişiydiler, bir sel oldular,
Hepsi, köleliğe, işkenceye ve
İnsanlık dışı olan herşeye karşı
Yeminli birer er gibiydiler.
Baş koymuşlardı, dönüşü olamazdı zaten.
İşte o zaman telaşlandı düşman.
Sokaklar orduyla inledi.
Ve altı Mayıs şafağında
Herkes uyurken
Gecenin en derininde
Üç genç filizin bedenlerini yokedip
Mezara gönderdiler.

Ama o meşaleyi söndüremediler.
Çoktan büyümüştü alevler.
Onları katledenler
Hayatının sonuna kadar
O üç devrimcinin silvetlerini
Beyinlerinin içinde hissedecekler.
Onların ektiği tohumlar hissettirecek,
"Deniz, Yusuf, İnan mücadeleye devam"
Sloganları her altı Mayıs'ta inletecek kulaklarını
Taki patlatıncaya kadar.
Siz rahat uyuyun önderler.

ON BEŞ CEYLAN YAVRUSU

Biz on beş kişiydik,
Bir o dağdaydık, bir bu dağda,
Ceylan yavruları gibi.
İzimiz vardı karış karış toprağında,
Anadolunun.
Dağlar başından alırdık .
Taze ekmek ağır çantalar
Omzumuzda koca tüfekler
Namlusunda hazır fişeklerle dururduk
Gecenin koynunda.

Uykunun en derin yerinde
Aralayıp gözlerini.
Dilan'a bakardın.
O üç senedir aramızdaydı.
Babasını çobanlık yaptığı sırada vurmuşlar,
Sonra annesini gören olmamış.
Çevirip yüzünü göğe,

Yıldızlardan öç almak istercesine
Öfkeli bakardı.
Onu seyrettiğini hiç farketmezdi.
Gözlerinden iki damla yaş süzülürdü.
Yüreğin parçalanırdı.
Dayanamayıp gözlerini kapırdın.
Sabah olmadan uyanırdık.
Alır mavzerlerimizi göçerdik.

Bu kez Munzur'un zirvelerindeydik.
Önümüzde yine babamız vardı,
Adı, Kemal'di.
Çok yaşlıydı.

Anlı buruşmuştu,
Saçı, sakalı çoktan ağarmıştı.
Bizi korumak için siper olurdu,
Onun için hep öndeydi.
Kimi zaman koşmaya çalışırdı,
Kimi zaman bir kaplumbağa kadar yavaştı.
Munzur'un en doruk tepesinde durur,
Dersim'i seyreder ağılardı.
Çok olmuş kestiremiyor,
Bu köylerden birinde doğalı.
Onu sürgün etmişler

Gizlice seyretmek zorunda kalmış,
Doğduğu yerleri.
O günlerden bu günlere.
İkilimin Akdeniz olmasını beklemiş,
Ama hiç olmamış.
Tebessümlü yüzünü hüzün kaplardı,
Hasretini gidermeye çalışırken.
Her göçüşünden sonra Munzur'dan,
Bir daha göremeyeceğinden korkardı.
Bir daha,
Kekik kokusu duymaktan korkardı.
Onunla ağlardık.
Sonra göçerdik tekrar
Yüreğimizde hüzünle.

ONLAR BİZİM

Onlar bizim çocuklarımız
Direngenliğine,
Omzundaki mavzerine,
Sırtındaki çantasına
Ve bize ihanet etseler bile.

Onlar bizim babalarımız.
Maden zindanlarında ölselerde,
Kömür karasına boyanmış
Cesetleri kaybolsada
Onlar bizim.

Onlar bizim kardeşlerimiz.
Elinden tutup lunaparka
Götüremesekte
Onlar bizim.

Oralarda bizim.
Toprağına tohum atamasakta.
Dağlarında keklik avlamasakta
Yağma yok.
Vermeyiz kimselere
Onlar bizim.

İKİ KENT

Yanyana iki kent,
Biri İstanbul biri New York.
Birbirleri arasındaki mesafe
İki metre.
Birbirinden öbürüne
İki adım uzaklık.

Birbirinden uzak iki kent
Biri Dersim, biri Moskova
Havaalanı bile yok birinde.
Ama bir köprü var aralarında
Özgür düşünceden kurulu.

OZANLAR ÖLMEZ

Tarih 2 Temmuz

Vakit öğlen.

Güneşin

Işıkları

doruğundan....

Oysa Sivas:

Karanlık bir dehlizi

andırıyor.

Daha iki gün oldu

Geldikleri.

Pir Sultan erlerinin.

Ecel iz sürmüş peşinden.

Bu kez camiden çıkanlara yenilecek

körpe bedenleri.

Başı takkeli pardesölüler

hazırlanmışlar bile.

Ateşlerde yakmak için tekrar

Pir Sultan'ı.

Elinde yanan meşalelerle dolaşıyorlar,

Sokaklarını bir bir şehrin.

Çaresizlik içinde bekleyiyor
ozanlar,
Elinde sazlarıyla.
Oyy!
Bu nasıl yangındır, bağrını yakan
Pir sultan'ın.
Heykeli yerde paramparça
Türküsüne yangın çatırtısı karışmış.

Oyy!
Bu nasıl sevdadır tükenecek
sanılırken
Alevleri coşan.

Pir Sultan'ı nişangah seçenler!..
Biter mi? sandınız?
Onca canın acısı.
Geçer mi? sandınız?
Koca yangın yarası.
Dönmez mi? sandınız? üzerinize,
Dipçiğini omzunuza dayadığınız
tüfeğinizin namlusu.

Yok mu sandınız?
Barut kokan dağlarını
Sivas'ın.
Ötlek mi sandınız?
Şahanlarını
Bekleyin o zaman.

ÖLÜM ERLERİ

Biz ki ölüm karşısında
Aciz kalmayan.
Ölüme yaklaştıkça dirilen,
Dirildikçe birer birer,
Ölüme yaklaşan
Özgürlük için savaşıyan,
Ölüm erleriyiz.
Siz, caseretimizi
Biz korkaklığınızı biliriz sizin
O halde neden hem korkar,
Hemde üzerimize gelirsiniz.

ACAYİP İNSAN

Bir sonbahar akşamıydı,
Onu düşündüğüm gün.
Aylar önceydi,
Öylesine bir göle gibi görüşüm
Nerde olduğunu bilmek isterdim.
Kim bilir ne halde şimdi.
Hava soğuk üşüyor mu acaba?
Yoksa sıcak bir yerde mi?
Eşkiya damgası yemişti
Yazık.
Oysa tertemizdi.
Saftı, mağrurdu ve çok iyiydi.
Nerden geldiği, nereye gideceği belli değildi,
Ama severdi insanları.

Aylar önce dediğim,
Geçen yazdı.
Yılan dağının o dik sarp kayalıklarında
Görmüştüm.
Omzunda mavzeri, sırtında çantasıyla.
Kayaların üzerine oturmuş,
Başını öne eğmiş,
iki eli suratında
Ağzında eli ile sardığı,tütün sigarası
Beni görünce kaldırıp başını baktı yüzüme.
O an kendime çok güvendim.
Sanki bir güç kaynağıydı.
Onca cansızlığın sukunetinin altında
Müthiş cesaret yatıyordu.
Emindi.
Kazanacaktı.
Ansızın gülümsedi yüzüme.
Konuşmadı.

Yorgun görünüyordu.
Su içmiştir. Dağlarda çoktur.
Galiba açtı.
Çıkarıp çantadan
Bir dilim ekmeğimi verdim.
Teşekkür edercesine öne eğdi başını.
Sonra gömleğine takıldı gözlerim.
Kan lekeleri vardı.
Oda saklıyordu, sahibinin çektiklerini.
Çok yıkından bakıldığında gösteriyordu.
Kan izlerini sadece.
Neden kan lekesi var diye sordum.

Konuşmadı.
Derince bir nefes aldı.
Yetinmedim.
Tekrar sordum.
Yavaşça sırtını dönüp ansızın sıyırdı
Gömleğini.
ürperdim.
Koca koca, boa yılanlarını andıran kırbaç izleri.
Tekrar giyinip,
Bana baktı.
Sonra tırmandı yavaş yavaş.
Öylece kalakaldım.
Gitti, ve o dik, sarp kayalıklara gömüldü.
Kayboldu.
Ardından bir rüzgar esip tozda beliren,
İzleride sildi.
Ondan tek anı
Gözlerine bakın gözleri kaldı.

DOĞMAYAN GÜNEŞ

İşte yine doğdu güneş ufuktan
Ama yine bize doğmadı.
Her zamanki gibi başkalarına.
Sinirleniyoruz artık.
Her sabah doğuyor,
Yükseliyor...
Isıtıyor...
Sonrada batıyor.
Ne olur bir gün de bize doğsa.
Ve hiç batmasa.
O kıızıl bayrağın
Orak çekicinin gizemini
Işıklarıyla yaysa.
İnsanlığa yeni boyutlar kazandırsa.

Ama bunu ondan beklememeliyiz.

Yarın...

Güneşten önce doğmalıyız
Ve o doğar doğmaz
İki avucumuzun arasına alıp sıkmalıyız
Bizim için doğmak zorunda kalsın

HEP BÖYLE Mİ OLACAK?

Hep böyle mi olacak bu hayat?
Hep böyle çilekeş isyankar mı?
Hep böyle işkence ve zulmle mi eriyecek
Bedenlerimiz?
Hep böyle kötü kabuslar mı göreceğiz?
Geceleri.
Hiç uçurtma uçurmayacakmıyız.
Rüyalarımızda?
Masmavi gökyüzüne.
Ömrümüzün sonuna kadar
Hep böyle efkar dağıtmak için mi
İçeceğiz meyhanelerde?
Stres dağıtmak için mi?
Dolaşacağız zulm dolu sokaklarda
Gözlerimiz ya onlar
Hep böyle sonsuza mı bakacak.
Bir kerecik olsun
Önümüzü göremeyecek miyiz?

Yazık bütün bunlar yetmezmiş gibi
Yarın darağacında sallanacak
Yorgun bedenimiz.

Suçumuz neki cezamız bu kadar büyük
Suçumuz boyun eğmemek zalime zulüme
Suçumuz sevmek
Hemde yüreğimizin ta derinliklerinden
Halbuki içimizde bir tek hayallerimiz
Vardı.

Temiz hayallerimiz.
Hiç olmazsa biz hayal etmesini
Biliyorduk.
Siz onuda bilmiyorsunuz.
Sizlere acıyorum.
Hepinizin eli temiz kanlarla kirlenmiş
Adi birer katilsiniz.

Bunu öğrenmek istemezdim
Böyle olmanızı istemezdim.

HERŞEY SENİNLE

Senden öğrendim sevmeyi
Kini, nefreti
Seninle söktüm yüreğimden.
Seninle barıştım, menekşelerle güllerle
Hiç sevmemiştim bu kadar hayatı.
Ey dağlar güzeli, çiçek kokulu yarım.
Ey gökler kadar temiz sevdalım.
Sen de mi sıyrıldın o büyük kabuğundan
Sen de mi attın kendini aşkın kucağına.
Seni bu yüzden,
İşte... işte bu yüzden,
Her şeyden çok seviyorum,
Sanki seninle doğdum, daha demin.
Şimdi başladı hayatım.,
Seninle.

Bundan böyle şiirlerimi,
Seninle
Kavgamız için yazacağız.
Ve seninle kavgamızı
Benliğimizi sömürenlere karşı yoğunlaştıracamız.
Sen atmıştın içindeki kini nefreti.
Gerekirse yine senin için,
Duyacağım
Kini ve nefreti.

YAŞADIKÇA ÖLÜMSÜZLEŞEN

Ey analar yurdunun
İhtiyar anası.
Bedeninde yılların, yorgunluğunu
Çilesini, ıstırabını
Taşıyan yaşlı nine.
Anlına talihsizliğin kara lekesi
Yazılan bahtsız nine
Geçmişimizi anlat, bana
Bilmek istiyorum,
Babamı anlat,
Sekiz yaşında kaybettiğim.
Sonra anamı anlat,
Gencecik yaşta dul kalan.
Atalarını anlat,
Bu savaş uğruna ölenleri anlat,
Onların çıktığı doruklara
Onların ruhuyla birlikte çıkmak istiyorum.
Düşmanların
Yok etmek isterken, doruğa çıkardıkları
Kirli sakallı abileri,
Çaput şalvarlı ablaları anlat
Tanımak istiyorum.

BAHRİYE NEFERİ

Bir bahriye neferiyim.
Onun için gözlerim mavi.
Saçlarım ıslak.
Kulaklarımı balıklar yedi.
O mavi gözlerimide atıklar kör etti.
Burnum önce balık kokusu
Deniz kokusu alırdı.
Sonraları birde lağım, pislik, oksit...
Kokusu almaya başladı.
Dayanamadım.
Maske taktım.
Benim gibi deniz de dayanamadı.
İnsafsızlaştı birden.
Balıkları yuttu bir bir.
Sevinç çığlıkları duyardım.
Şimdi duyamıyorum.
Birazda sizin kulaklarınız duysun,
Yavru balıkların çığlıklarını.
Biraz daha fazla kazanmak uğruna
Doğayı balığı denizi yok edenler.

BEHZAT'I YAŞATACAĞIZ

Kaç senedir susmuşum bende unuttum
Bekledim, hep bekledim. Halkımla birlikte
Birgün gelecek bir şeyler değişecek diye
Artık anladım, susmakla olmuyor.
Behzat'ı vurdular
Yetmedi.
Cesetini yaktılar.
Üzerine benzin döktüler.
Ve sonrada bağlayıp bizleri bir kenarda.

!

Kapadık gözlerimizi.
Çıtırtilar bittiğinde açtık.
Kömür karası gözleri artık yoktu.
Behzat'ki milyonların bağrında yaşayanlardandı.
Sevdasızlara nişangah oldu.
Öldürdüler, ama yüreklerimizden sökemediler.
Benim gibi milyonların yüreğinde canlandı.
O zamanlar çözüldü dilimizin bağı

Öfkem kudurdu.
Ellerim yırtıcı bir kuş pençesinde döndü.
Ve yüreğimin suskunluğu kırıp kabuğu sıyrıldı.
Gözlerim kan, kin dolu.
Hep birlikte yemin ettik,
Koyup ellerimizi üstüste
Alacağımız intikamını
Bunca yıl taşıdık içimizde
Bu acımasızlığın öfkesini
Artık patlayalım
Kafası uçurulanlar, kurşunlananlar.

Ve yakılanlar için
Behzat'lar için patlayalım.
Onların istediği gibi
Dalgalandıralım, orak çekiçli bayrağı
Semalarda.
Ve alıp silahlarımızı,
Bekleyelim korkakları
Yenelim korkakları
Yenelim.
Ve sonrada zafer çığlıklarına
Topraklar altından onlarında katılmasını
Bekleyelim.
Sessizce katılacaklar ama,
Gözlerimizi açıp,
Ruhlarını görelim.

BEYAZ KÜRKÜ MADONNA

Beyaz kürklü Maddona'lar var
Az ileride batıda.

Resmi giysili adamlar var.
Başkente.

Oysa burda, Anadolu'da
Dersim'de, Şırnak'ta, Urfa'da
Karış, karış Anadolu'da.
Kanından kızarmış topraklar var.
Kutsal topraklar.

Mahsum insanlar var,
Mapus damında.
Gardiyan copu yiyen.

Bunca şeye rağmen,
Gülümseyenlerde var.
Sevgileri yağmalandıkça,
Vuruldukça bir bir,
Kazanacakları günün yaklaşacağını
Bilirler çünkü onlar.

ÖLÜM GÜNÜM

Bütün düşmanların peşimde
Buluştuğumuz ormandayım.
Köpek sesleri yaklaşıyor.
Hava yağmurlu, gece karanlık
Şimşekler arada bir çakıp
Herşeyi aydınlatıyor.
Bir ara sessizlik oluyor
İşte on an şarkımızı mırıldana mırıldana
Söylüyorum.
Sonra yine köpek sesleri başlıyor.

Her sabah buluştuğumuz
Ağacın altındayım.
Artık bundan kıpırdamayacağım.
Ölürsem bu ağacın altında ölmek isterim.

...

Az sonra öleceğimi hissediyorum.
Köpek sesleri gittikçe yaklaşıyor.
Karanlık gittikçe karalaşıyor.
Karanlık artıkça hayalin aydınlanıyor
Netleşiyor.

Az sonra öleceğim hissi sardı her yanı
Artık eminim.

Bu son sözüm, son yalvarışım
Ömrüm boyunca sana ulaşmak
Bir kez olsun
Koklamak, sarılmak, öpmek
İçin uğraştım.
Oysa elini bile tutamadan
Gidiyorum.

Söz ver bana bir tanem
Sabah ağacımızın altında
Köpeklerin canice parçaladığı
Cesedimi bulursan,
Bir kez olsun sarılöp.
Öpki ruhumla ölümsüzleşsin.
Mücadelemiz.

Ateşımız alevlensin
Coşsun.

İşte kurşun sesi duyuldu.
Sakalım kızılaştı,
Dizlerim büküldü.
Herkesle, her şeyle barıştım.
Edebiyete huzur yolculuğum
Başladı.

AĞLAMAKLI SEMALAR

Benim evim şehrim kenarında
Gecekondı semtinde.
Akşam minübüse binmişim
Kalabalık.
Arkamda zengin bir bayan oturuyor.
Üstü başı doğru, düzgün.
Kolunda, boynunda, parmağında
Mücevherler.

Hemen yanında,
İki ufak kız çocuğu.
Papuçları yırtık,
Ayak parmakları dışarıda.
Zengin bayan kibarca soruyor.
Okuyor musunuz?
Hayır.
Çalışıyor musunuz?
Evet.
Niçin okumadınız?
İkiside susuyor,
Yüzlerine baktım acı keder.
Sanırım bu yeterli bir cevap.

ÖZGÜRLÜĞE ADIM ADIM

Ve avutmak içinküçük çocuğunu
Yalanda ninni gibi birşey murıldanarak
Dolaşıyordu ihanet dolu gecenin
Kuytu karanlığında

Yalnızlığıyla birlikte
Uyumuyordu çocuk
Öylece bakıyordu pencereden
Gökyüzünün çıplaklığına

Ağlıyordu.
Onunla birlikte annesininde gözünden
Yaşlar akıyordu.

Hey durmayın öyle
Dünyanın en güzel kızı ağlıyor
Çabuk kaçırmayın bu sahneyi
Ağlıyor...
Ağladıkça yıkılıyor karşısındaki
Metalika duvası

Sonra bir ara duraklayıp
Dalıyor geçmişin anılarına
Düşünüyor.

Köyünü

Yalnızlığını

Şimdi üzerinde güvercinlerin

Yerine

Metal kuşların uçtuğu köyünü

Yalandan soygun yaptığı günleri

Daha dün gibi yakın.

Oysa şimdi yaşamak için direnmek

gerek

Ansızın bırakıp çocuğu
dizinden
Pencerenin kenarına gidiyor.
Gözünden iki damla yaş yarıp geceyi
düşüyor.

.....
Artık o küçük çocukta yok
Anneside.
İkisinde elinde yasak pankartlarla
İşçilerin yanında
Öğrencilerin yanında
Kimi zaman emperyalizme
Kimi zaman onları dünyadan koparanlara
karşı
İnatla nefretle
Ve sabırla yürüyorlar üzerine üzerine
Çoğu kez polis copu yiyip
Gazetelerde boy boy fotoğrafları
çıkıyor.
Adları "Terörist" artık.

..... 16. 06. 1994

BENİ BIRAKMA ANNE

Kaç zamandır.
Zamanı tanımıyorum.
Sabahın geldiğini
Yırtık damdan
Suratıma düşen güneş
Damlacaklarından anladım.
Bir ses duymak istedim.
Tek ses fare cıvıltıları.
Volta atmak istedim.
Benim yerime fare yavruları
Volta attı.
Bir sigara için
Kaç defa kafamı
Duvara vurdum.
Kestiremiyorum.

Beni hücreye attılar.
Anne
Suçum,
Korsanlık yapmış.
Eylemlerde,
Sürgüne göndereceklermiş.
Gardiyanlar konuşurken
Duydum
Seninle görüşmeden
Gönderecekler.
Beni görmek için
Cenazeme gelmen gerekecek.
Nazım gibi
Mezanımı yaban ellere
Kazıyacaklar.

İzin verme anne
İzin verme.
Oğlunu bir kuş gibi
Vurmalarına.
Bir cam gibi kırmalarına
İzin verme.

2. Mayıs 1994

1 MAYIS'TA GÖRDÜM.

1 Mayıs'ta gördüm.
Yaşlı çelimsiz bir işçiyi
Yanında küçük kızı,
Polisler kovalarken
Kaçamayan çocuklara
Siper ederken kendini
Yağmur suları altında

1 Mayıs'ta gördüm.
Bir kadın gazeteci.
Belkide henüz kız.
Sosyalist basından
Fişlenmiş olmalı.
Onun için coplarla,
Üstüne üstüne
Gidiyorlar.

Ve 1 Mayıs'ta gördüm.
Beynimizi hedef alan kurşunların
Bin olup geri döndüğünü.
Bir emekçiyi dövmenin.
Bin emekçiden dayak,
Yemek oludğunu
1 Mayıs'ta gördüm.
1 Mayıs'ta gösterdim.

1 Mayıs 1994

OTUZ YEDİ CAN

Gültekinler

Akıllı.

Cesaretli.

Bezirciler

Umut dolu.

Çimenler barışçı

ve OTUZ YEDİ CAN

Devrimci olduğu için

Yakıldılar

Selam olsun size

Pirsultan diyarının

Ölümsüz erleri

Bir ölüp

Bin dirilenler.

Ve yuh olsun size

Laik ülkenin

Din şüracıları.

93 Temmuz'unun ikisinde
Semahtayken,
Devirdiğimizi sandıklarınız
Bugün
Onbinlerle birlikte
Semahta tekrar,
Yarın çok daha
Güçlü olacaklar

Yarın gömütüne
Gidecekler.
OTUZ YEDİ CANIN.
Anısı önünde dahi eğilmeyecek
Dimdik ayakta olacaklar.

Ve ardından
Genç Pirsultanlar
Sivas'a

Bundan böyle
Her 2 Temmuz'da
onlar olacak
Sivas'ın
Sokaklarında

Gayri bundan
Böyle
Adımlarınız
Denk olsun
Lakin
Henüz tokat
Atılmamıştır.

2 Temmuz 1993

İçindekiler

Önsöz.....	3
Düşüncelerim.....	5
Tarih 38'di Dersim'de.....	13
Musa Anter'e.....	16
Demek öyle ha.....	17
Kızılırmak.....	19
Aman durmayın.....	21
Nihat Topuz'a.....	23
Sırdaşım.....	25
Liseli.....	29
Sevdalanmak yok.....	33
Hücre.....	36
Zor gerçek.....	38
Erken mahşer.....	40
Rüyalarda tecavüz.....	42
Nereye gidiyorsun.....	44
Devrim neferleri.....	46
15 Ceylan yavrusu.....	49
Onlar bizim.....	54
İki kent.....	56
Ozanlar ölmez.....	57
Ölüm erleri.....	61
Acayip insan.....	62
Doğmayan güneş.....	66
Hep böylemi olacak.....	67
Herşey seninle.....	69
Yaşadıkça ölümsüzleşen.....	71
Bahriye neferi.....	72
Bahzat'ı yaşatacağız.....	73
Beyaz kürklü Maddona.....	77
Ölüm günüm.....	79
Ağlamaklı semalar.....	83
Özgürlüğe adım adım.....	85
Beni bırakma anne.....	88
1. Mayıs'ta gördüm.....	91
Otuz yedi can.....	93

1974 Tunceli Ovacık doğumlu. 1984'te bir trafik kazasında babasını kaybetti. İlkokulu doğduğu köyde ortaokulu Ovacık ilçesinde bitirdi. 1989'da İstanbul'a gelerek liseyi okudu.

**Amaç ulaşmaksa doruklardaki
Özgürlüklere**

**Ve onurlu olmanın bedeli ölümse
Korkma!
Yürü o engelli yolda.
Başaracaksın.**

Alişan Opuz